

et ta ehk mind tahab waderiks kutsuda, siis pean nüüd natuke wiha. On warrud möödas, küll siis leppime jälle üks teisega.

Sõber aitab sõpra. „Aga Juulius, kus sa nii kaua oled ümber jooksnud ja kellega sa tuled seal?“ küsis uhke proua oma kuue aastast poega, kes ühe sandipoisi seltsis loosi hoowi astus.

Juulius (sandipoisi peale näidates): „See aitab mind kaks tundi palliga mängida ja selle eest aitasin ma teda jälle paar tundi kerjata.“

Waevaline keel. Üks Ungarlane, kes Saksa keelega õieti toime ei saanud, tuli ühte wõderaste majasse, kus aina Sakslased talituseks olid, ja et t'al see sõna: wasikas meelest oli läinud, siis ta küsis järgmisel kombel: „Andke mulle üks portsjon härja-naese-lapse-liha-koteletti.“

Imelik teretus. Üks waeke kuulmisega inimene tõi omale poest ühe heeringi südamet kinnituseks. See peal tuli talle sõber Peeter wastu, kes kohe lahkeste walju healega hüüdis:

„Tere ka, Hans, kuidas käsi käib?“

Hans: „Üks soolane heeringas.“

Peeter: „Ilus ilmuke täna!“

Hans: „Kolm kopikat.“

Peeter: „Su kuulmine on ju hoopis pahaks läind?“

Hans: „Noh, näh, süda oli mul natuke wesiseks läind.“

Peeter: „Sumalaga!“

Hans: „Üks suutäis soolast.“

„Selle wiinli peal on tõeste hea mängida,“ ütles advokat, kui ta talupoja käest seakinsu oli saanud.

„Kõik hakkatus on raske,“ ütles Kärmi Peet, kui ta lehma sabapidi laudast wälja tõmbas.

„Mis peab olema, see peab olema,“ ütles Mats Loll, müüis oma ainuma härja ära ja ostis selle raha eest omale paruki.

„Ega see maks m'ul midagi,“ ütles Palawere Madu, kui ta oma poisile pükki mõetu wõttis.

Wäike nina. Suurmetja Mikkli wäike poeg Madis oli tark laps ja wabest kaa liig terane, nenda üttelda — ninatark. Oma keelis seepärast juba enne ühe ja teise asja pärast, nagu nimelt ükskord, kus maamõetja neile lõunaks oodeti, kell' suur nina oli. Oma ütles see-